

Fondsenwerving - Een Bijbelse "Case Study"

Christelijke fondsenwerving kan betrekking hebben op een breed scala van onderwerpen. In onze 21^e-eeuwse wereld zijn er een enorme hoeveelheid Goede doelen en plaatselijke initiatieven ter ondersteuning van een zending of -echtpaar die tot ons hart spreken (en deze soms manipuleren) om onze steun te verkrijgen. Soms kan het bijzonder verwarrend zijn om te onderscheiden wanneer het gepast is om te geven en hoeveel je zou kunnen geven. Gelukkig heeft God ons in Zijn Woord wel een aantal 'ideeën' aan de hand gedaan inzake het werven van fondsen voor en door de kerk.

We vinden het eerste voorbeeld van een dergelijke inzameling in de vroege kerk in **Handelingen 11:29-30**. De Kerk van Jeruzalem bevond zich in een netelige financiële situatie en werd zo het onderwerp van een bijzonder hulp-project. De reden voor de armoedige toestand van de kerk kan teruggevoerd worden naar de geboorte ervan. De oorspronkelijke kerk bestond voornamelijk uit Joden en Joodse pelgrims die vanuit het hele Romeinse Rijk naar Jeruzalem reisden om daar het Pinksterfeest te vieren. In Handelingen 2 is vastgelegd hoe deze Joodse "Christenen" een onderdeel waren van de 3000 mensen die op miraculeuze wijze tegelijkertijd volgelingen van Jezus werden. Ze bleven in Jeruzalem en vormden daar de eerste congregatie van gelovigen. Hun aanvaarding van Jezus Christus als de Messias leverde hen slechts schaamte, vervolging en afwijzing door de andere Joden op. Niet in staat om de kost te verdienen moesten deze Joodse bekeerlingen voor woonruimte en bestaansmiddelen op elkaar vertrouwen. De gelovigen van de kerk in Jeruzalem waren gulle gevers. Zij wisten dat alles wat ze hadden het bezit was van God en daarom verkochten zij alles wat ze hadden om elkaar te kunnen helpen.

"Allen die het geloof hadden aanvaard, bleven bijeen en hadden alles gemeenschappelijk. Ze verkochten al hun bezittingen en verdeelden de opbrengst onder degenen die iets nodig hadden." (**Handelingen 2:44-45**)

Hun liefde en gulheid onderhielden de kerk, maar al snel waren al hun bezittingen en al hun land verbruikt. De Kerk van Jeruzalem had nu echt hulp nodig. Daarom maakte de apostel Paulus de kerk van Jeruzalem het speerpunt van een wel heel bijzonder hulp-project. Er werd in alle andere kerken in het Middellandse Zee-gebied een collecte houden. De brief van Paulus aan de Korintiërs geeft ons meer inzicht in hoe een fondsenwerving door/voor de kerk op een gepaste wijze kan plaatsvinden.

"Wat de collecte voor de heiligen betreft, moet u de richtlijn volgen die ik aan de gemeenten in Galatië gegeven heb: laat ieder van u elke eerste dag van de week naar vermogen iets opzij leggen. Dan hoeft er bij mijn komst geen geld meer te worden ingezameld. Wanneer ik eenmaal bij u ben, zal ik degenen die u hebt uitgekozen om de gaven te overhandigen, met aanbevelingsbrieven naar Jeruzalem laten gaan. Als ik zelf ook de mogelijkheid heb naar Jeruzalem te gaan, zullen ze mij vergezellen."
(**1 Corinthiërs 16:1-4**)

Fondsenwerving - De Bijbelse Principes

Uit de brieven van Paulus kunnen we afleiden dat "fondsenwervingen" niet alleen legitiem door de kerk kunnen worden uitgevoerd, maar dat het ook om een collectieve inspanning gaat. Paulus zegt: "laat ieder" iets opzij leggen. Wanneer er een werkelijke behoefte ontstaat, dan bestaat de verantwoordelijkheid van elke gelovige er onder meer uit het helpen om in deze behoefte te voorzien. Wanneer een gelovige in armoede leeft, dan betekent dat nog niet dat hij hiervan vrijgesteld is. Zoals door de arme weduwe wordt geopenbaard die haar twee "onbeduidende" muntjes gaf, geeft God om wat zich in je hart afspeelt en niet om de hoeveelheid die je geeft (zie **Marcus 12:40-44**).

Paulus beantwoordt bovendien de vraag: "Hoeveel moeten we geven?" Gelovigen moeten "naar vermogen" geven, oftewel al naar gelang wat hen door God is gegeven. De Bijbel gebiedt gelovigen niet om een vastgesteld bedrag te geven; nee, het is aan ons om te beslissen hoeveel. Wat God het belangrijkste vindt is dat we met een oprecht en vreugdevol hart geven (zie **2 Corinthiërs 9:7**).

We leren hier ook dat gelovigen horen te sparen zodat zij kunnen geven. Paulus vertelt de TFC dag 6 Maart 2010

Corinthiërs om elke week iets "opzij te leggen". Als je wil geven dan komen hier planning en opofferingen bij kijken; persoonlijke wensen moeten opzij worden gezet. We geven God wat waardevol is, niet de restjes nadat we eerst onze eigen wensen en verlangens hebben bevredigd. Daarnaast voegt Paulus toe dat het, wanneer het om geld gaat, de verantwoordelijkheid van de congregatie is om betrouwbare mannen "aan te bevelen" die de fondsen kunnen beheren. Handelingen 6:2-3 belicht eveneens het belang van het selecteren van God-erende mannen die de collecte van de kerk beheren.

De oproep om de kerk in Jeruzalem te helpen was specifiek gericht aan gelovigen. Hoewel dit niet expliciet wordt vermeld kunnen we toch afleiden dat fondsenwerving door de kerk ook beperkt moet zijn tot de kerk. Een groot aantal leiders is het hierover niet met elkaar eens. Maar, als we ongelovigen om geld zouden vragen dan lijkt dat een groot struikelblok. Tenslotte lezen we dat gelovigen de verantwoordelijkheid hebben om zich voor een dergelijke wervingsactie in te zetten tot deze helemaal afgerond is. In een andere passage bemoedigt Paulus de Korintische kerk door hen te herinneren aan de inzet die zij eerder toonden en door hen te vragen om de collecte te voltooien (zie 2 Korintiërs 8:11).

Fondsenwerving : Er is Onderscheidingsvermogen voor nodig

Fondsenwerving door de kerk is bijbels en noodzakelijk. Als Christenen moeten we geven; gul geven. Maar, geven kan niet plaatsvinden zonder een aanzienlijke hoeveelheid wijsheid en onderscheidingsvermogen. De Bijbel vertelt ons: "Onderzoek alles, behoud het goede" (**1 Tessalonicenzen 5:21**). Dit is ongetwijfeld ook van toepassing op onze verantwoordelijkheid om aan kerken en andere Christelijke bedieningen te geven. Elke collecte en fondsenwerving moet met behulp van de Schrift getoetst worden:

- "Nieuw-Testamentisch" geven moet altijd vrijwillig gedaan worden. Christenen worden aangespoord om als onderdeel van hun geestelijke groei ook te geven, maar worden nooit, op geen enkele manier, gedwongen om een bepaalde hoeveelheid geld te geven. Bedieningen die een bepaald bedrag opeisen of hun leden veroordelen omdat ze een bepaald project niet steunen schenden bijbelse principes (zie **2 Corinthiërs 9:6-7**).
- Bijbels geven moet in verhouding staan tot je inkomen. Als je meer geeft dan je kunt veroorloven of er door in de schulden raakt, dan is dat onbijbels en dan kan dit je in financieel opzicht "ketenen". Dat wil niet zeggen dat God ons geloof niet op de proef zal stellen en ons niet zal vragen om soms meer te geven dan we gewoon zijn, maar de Schriftteksten dragen ons duidelijk op om een deel te geven van wat God ons eerst al heeft gegeven (zie **2 Corinthiërs 8:11-12**).
- Er komt een stuk verantwoordelijkheid kijken bij het bijbelse geven. Het is belangrijk om te weten hoe Zijn geld in het belang van het Koninkrijk gebruikt zal worden. Je moet altijd op je hoede zijn als je met een collecte van een organisatie te maken hebt die niet bereid is om te laten zien (of niet graag wil laten zien) hoe de financiële activiteiten er uit zien. Paulus zorgde er voor dat de kerken zelf God-erende mannen uit hun eigen congregatie aanstelden om de distributie van de fondsen te beheren, zodat er geen twijfel kon bestaan over de integriteit van de projecten (zie **2 Corinthiërs 8:18-21**).
- Bijbels geven is altijd gemotiveerd door liefde - liefde voor God en liefde voor anderen. Geven mag nooit gemotiveerd zijn door zelfzuchtig winstbejag of een streven naar erkenning van je gift. Liefde was de primaire motivatie voor de collecte die door de vroege kerk werd gehouden. Elke fondsenwerving die jou materiële zegeningen belooft of iets zegt als "geef dit en dan zal God dit of dat voor je doen" moet zeer nauwkeurig onder de loep genomen worden (zie **2 Corinthiërs 8:24**).

Fondsenwerving - Meer Gezegend om te Geven

Aan het begin van dit artikel stelden we de vraag: "Waarom zou een almachtige God iets van ons nodig hebben?" Het antwoord is eenvoudig. God heeft niets van ons nodig. Mensen die met vreugde geven zullen zich er van bewust zijn dat bijbels geven een uitoefening is van hun liefde, geloof en gehoorzaamheid. Ons vermogen om vrijuit te geven, zonder er bij stil te staan wat we er voor terug zullen krijgen, is een weerspiegeling van de toestand van ons hart. Belijden we slechts liefde voor God en anderen of laten we dit ook op voelbare manieren zien?

"Hoe kan Gods liefde in iemand blijven die meer dan genoeg heeft om van te bestaan, maar zijn hart sluit voor een broeder of zuster die hij gebrek ziet lijden?" (1 Johannes 3:17)

Er is ook een geloof en een vertrouwen nodig om te kunnen geven. Wanneer we uit onze eigen bestaansmiddelen geven dan weerspiegelt dat ons vertrouwen dat God in onze behoeften zal voorzien. Ons geloof en ons vertrouwen in God nemen toe wanneer we in staat zijn om te geven en God's trouwhartigheid aan het werk zien. God wil dat we Hem voor de volle honderd procent vertrouwen en niet dat we onze zekerheid in geld en bezittingen proberen te vinden. God is werkelijk almachtig en Hij heeft niets van ons nodig. Maar, Hij helpt ons om naar geestelijke volwassenheid uit te groeien door ons uit te nodigen om via onze giften een aandeel te hebben in Zijn plannen en doelen. Als Christenen geven we niet omdat we een schuldgevoel hebben of omdat we hiertoe worden gedwongen. We geven omdat we op een fundamentele manier aanvoelen dat we de liefde en de zegen die God over ons heeft uitgegoten met anderen willen delen. Of het bedrag nu groot of klein is, onze gehoorzaamheid die tot uitdrukking komt wanneer we geven zal vreugde voortbrengen en ons geloof versterken.

Henk Koppelaar